

"Wel moest ik toen het kerkgebouw snel verlaten "

Bovendien zijn al die eerder genoemde natuurverschijnselen ook nog allemaal gratis te beonderen in full colour breed beeld. Zo zei mij laatst nog een prediker van het Woord Op Zondag dat de wolkenlucht God's TV scherm is en als de Heire Heire TV had gewild dat ie dat dan zelf wel ingebouwd had in de mensen hun borstkas en toen moest ik toch zo ontzettend hartelijk lachen dat ik onder mijn stoel lag dankzij de doorstane emoties, want meneer de dominee hield een vlammende preek waarbij elke kerkgager rechtstandig de grond in werd geheid door zijn verbale beuken. Wel moest ik toen na die lachbui het kerkgebouw snel verlaten en zag al twee griffermeerde broeders in zwarte pakken op rijzen en dreigend mijn kant uitkijken met ogen waarin de vlammen van de hel brandden. Dat duo was bij elkaar toch een 240 kilo zwaar. Een stel ex-criminelen met bloemkooloren en gebroken neuzen. Het vrome volk dus. Over couleur locale gesproken! Het kan niet op.

Die wonderb're schepping; vraag maar aan kletskaus Hans doktorandus van S. en de verkeerd uitgekakte haarbal de kitschschilder Hank Duvelsjas, die tegenwoordig steeds meer aan groothedswaan schijnt te lijden en zichzelf vergelijkt met Mondriaan en Karel Appel tegelijk.

Hoe verzint een mens het altegader bij elkaar vragen zij mij wel eens. Karel van het Reve vergeet in zijn opsomming de mens als kroon van de schepping , maar misschien valt dat te verklaren uit een door zijn kommunistische verleden gekleurde mensvisie. Wat niet weet, wat niet deert en de appel valt nooit ver van de perenboom. De mens als inwisselbaar wegwerp artikel. De mens als metafoor voor de computer. Nou, dan weten we wel hoe laat het is. Net zo laat als gisteren om de zelfde tijd. Gelijk heb ik toch zoals altijd; het merendeel der mensheid is slechts oninteressante stoffering van het landschap, verloren moeite, hooguit maatschappelijk drijf – annex wrakhout die figuranten en het gaat met het eeuwig door klotsen der getijden voortdurend mee zoals de golven aan het naaktstrand ten zuiden van de blauwe homo tent te Zandvoort-Zuid. Mensen? Varkens zijn het, varkens blijven het. Zakken klotsend vel vol water, pis, etter en lijkensap, bij elkaar gebonden bij de navel met een knoop. Niets om over naar huis te schrijven! Het ergste nog vind ik die navels die naar buiten stulpen zodat de navelkaas geen enkele kans krijgt om vegetatie aan te wakkeren. Als ik God was gaf ik voor het hele zootje nog geen dubbeltje!

Karel van het Reve bleef tot aan zijn dood een verstokte God loochenaar. Jammer, maar helaas! Dat soort gaat allemaal gelijk door naar de hel lees ik ik in de H.S. De Heilige Schrift dus. De nu al lang overleden Amsterdamse schilderes Dora van der Veen (zuster van de gefussilleerde verzetsstrijder Gerrit van der Veen) die ik aanvankelijk een warm hart toe droeg in de sixties en seventies toen ik haar nog niet door had, vond overigens tijdens een gesprek met haar op Arti et Amicitiae aan het Rokin 112 te Amsterdam in de winter van 1975 de mens helemaal niet de kroon van de schepping en dat is andere koffie dan thee. Ik ben het nog altijd eens met de beminlijke ex-ouderling Klaas H., freelance junkie bestrijder in evangelisch deeltijdverband en uitgeboerde veeboer in ruste te Elerveen met twee stevige jatten als gietijzeren koekenpannen, die bevestigend antwoordde op mijn mening dat je beter met koeien dan met mensen te maken kunt hebben, want op elke liter die je eigen handig met je gretige tepelvaardige vingertjes uit een uier trekt -een kunst an sich, laten we wel wezen- zit een forse subsidie vanuit Brussel. Mag ik effe vangen? Probeer dat lukratieve ezeltje-schijt-geld truukje maar eens bij je gepiercde naaste van de vrouwelijke kunne, die je wellicht in het geheim begeert des ochtends om tien uur in de kerkbank als de bleke, aan bloedarmoede lijdende

dominee-zenuwelijkder M. te H. tijdens de obligate, oeverloze zondags-preek op BLO nivo in de Vrije Baptisten gemeente weer eens flink aan het door melken en emmeren is en voor de zoveelste keer in herhalingen of platitudes vervalt. Je schiet er allemaal nog geen dubbeltje mee op om daar de verloren tijd door te brengen. Een verstandig mens gaat net als Berend Botje schouder ophalend weg en keert nooit weer om, want hoe wil onze Fred van der Wal zich op stellen? Hij wil als mensch achter de kunstenaar niet meer zijn dan zand dat door de vingers heen glipt en verlangt van de ander niets meer dan te zijn als de verbleekte zwijgende muurbloemen van het behang! De kleur aannemen van de gebroken wit gestuukte muur is alles wat ik wil in fijngristelijke gezelschappen en niets meer of minder!

(wordt vervolgd)

© december 2020, fredvanderwal, BasicPublishing.nl